

Mobiltelefonen summede i vindueskarmen. Den var slået på lydløs, så det kun var den insisterende vibrator, der afslørede, at nogen forsøgte at komme igennem.

Louise Rick lå i badekarret. Skummet var forsvundet, og da hun slog øjnene op, gik det op for hende, at vandet var mere koldt end lunken.

Klokken var halv ti om formiddagen. Udenfor i gården skinnede den skarpe martssol. Hun var langt væk og havde ikke lyst til at forlade den verden, hun var forsvundet ind i.

Et øjeblik overvejede hun at tømme karret, fylde det op igen med varmt vand og mængder af velduftende skum og tage en tur mere, men det ville ikke blive det samme. Hun var blevet afbrudt og ville ikke lande samme sted i sin tankeflugt. Som når man bliver revet ud af en god drøm. Det lykkes sjældent at finde tilbage.

Da hun trak sig op af vandet, ramte albuen vandhænen, og hun reagerede instinktivt på stødet og trak armen til sig.

Louise regnede ud, at det var fem timer siden, hun var kommet i seng, og der var lidt over to timer til, at hun og resten af holdet skulle samles til en briefing i afdeling A's mødelokale på Politigården. Lige nu ville hun give hvad som helst for at slippe.

Hun opsendte en lille bøn om, at tanken ville nå Drabsafdelingen, så Suhr udsatte briefingen til senere på dagen.

Hun greb fat i det mørkeblå frottéhåndklæde, inden hun steg op af karret, svøbte det om håret og rakte ud efter badekåben bag døren. Hun følte sig øm i kroppen, hendes øjne sved, og hun var så træt, at hun kunne lægge sig ned og falde i søvn på stedet. Men samtidig sad natens samtale i hende.

Sorgen lå stadig i mellemgulvet. Ikke hendes personlige sorg, men den sorg, der rammer, når man bliver vidne til, at andre mennesker får deres liv revet i stykker – det der sker, når en tragedie slår ned. Når død og ulykke ikke længere er noget, man læser om, men noget, man selv befinder sig midt i.

Ude i køkkenet satte hun vand over til te og tog et stort caffelatte-glas ud af vitrineskabet. Hun var begyndt at drikke sin te af store glas. Det gav lige den rette mængde, mere end en kop og mindre end en kande.

Hun stod og faldt i staver, mens hun så ud ad vinduet til gården. Hun følte sig tom indeni, men vidste, at hun nok skulle komme op igen, og som så mange gange før, når hun var i det humør, tænkte hun på den dag, hun var blevet kaldt ud på Østerbro.

To mænd i slutningen af tyverne var blevet overfaldet i Ndr. Frihavnsgade. Den ene, en fyr der hed Morten Seiersted-Wichman, blev brutalt smidt gennem ruden til en tøjforretning, men før det nåede dertil, var han blevet slået omkuld. Så sparkede overfaldsmændene ham i hovedet seks-syv gange, inden de hev ham op fra fortovet og skubbede ham så kraftigt mod butiksruden, at den smadrede.

Retsmedicineren sagde bagefter, at Morten ikke havde været ved bevidsthed, da den massive glasrude skar hans halspulsåre op.

Den anden, det gik ud over, var Mortens svoger Henrik Winther. Louise huskede ham som en høj spinkel fyr. Han var mere heldig. Politiet gættede på, at overfaldsmændene fik afreageret på Morten, og de var formodentlig også blevet skræmt af det blod, der strømmede ud fra Mortens hals. Henrik Winther slap med en knust næse og et trykket ribben.

Dengang havde Louise været ansat i kriminalpolitiet. Mortens død satte sig som et varigt mén i hende – ikke så meget selve overfaldet, som det der skete, da hun skulle overbringe budskabet til hans samlever.

En halv time senere, da ambulancerne var kørt af sted med de to mænd, ringede Louise på hjemme hos Mortens fireogtyveårige kæresté. Da døren blev åbnet, nåede hun at aflæse Charlotte Winthers åbne og overraskede ansigt, da hun sagde: Hej, øh, jeg troede, det var Morten og Henrik. De glemte nøglerne ...

Louise kunne ikke længere præcis huske, hvordan hendes ord faldt, da hun fortalte, hvad der var sket. Men det stod prentet i hendes hukommelse, hvordan Charlotte Winthers udtryk forandrede sig fra forventningens glæde over, at kæresten var tilbage, til forvirring og undren over, at politiet stod uden for hendes dør, for til sidst at gå i opløsning.

I den tid det tog, før Louises budskab trængte ind, nikkede Charlotte Winther flere gange og sagde, at hun var frygtelig ked af at høre, hvad der var sket. Det var for færdeligt, men det kunne ikke dreje sig om Morten, for han var bare gået i 7Eleven sammen med hendes bror.

Hun så Charlotte Winthers blik for sig, mens hun stødigt holdt fast i, at Morten og Henrik slet ikke havde kunnet nå at blive overfaldet. Desuden bliver man ikke overfaldet midt om dagen på Østerbro. Det gør man sgu da ikke, sagde hun igen og igen med fortvivlelsen sid-

dende i halsen. Men i de mørke øjne kunne Louise læse, at sandheden var ved at trænge ind.

Louise havde svagt hørt, at hendes kollega kom op ad trappen bag hende. Hun ville gå længere ind i gangen og føre Charlotte tilbage til stuen, så de kunne sætte sig sammen. Men pludselig kunne hun ikke flytte sig. Hun stod bare og stirrede forskrækket på den unge kvinde, mens hun mærkede, hvordan en lammelse bredte sig i hende.

Så havde hun fornemmet et smæld bag brystet, da noget brast og gav los for den bølge af fortvivelse, der rullede gennem hende. Hendes strube snørede sig sammen, og hun følte, hvordan lufttrøret blokerede.

Som Louise stod i køkkenet med teglasset i hånden, kunne hun stadig genkalde sig smagen i munden, da hun havde vendt sig om og kastet op på nabøens dørmåtte. Hun huskede ydmygelsen over at vide, at hendes ansigt var strimet af tårer, og at hun lugtede af bræk.

Da hun havde løftet blikket, stod hendes mandlige kollega og betragtede hende. Han havde trukket hoveddøren i, så der ikke længere var frit udsyn inde fra gangen. Hun skulle til at sige noget, da hun mærkede, at en ny bølge bræk var på vej. Gul galde vældede op i hende og ud gennem munden. Hun tørrede sig i frakkeærmet og opdagede, at hun rystede over hele kroppen.

Hvad skete der med hende? Hun burde tage sig af den ulykkelige kvinde, og nu kunne hun ikke engang tage sig af sig selv. Louise havde det, som om hun var trådt ud af sin egen krop og ind i Charlotte Winthers. Hun havde lyst til at åbne døren ind til gangen igen og lade sig glide ned ved siden af den unge pige og græde sammen med hende.

I stedet mærkede hun, at kollegaen trak hende et par trin op ad trappen. Inden han begyndte at ruske i hende,

fangede hun vreden og afskyen i hans blik. Han talte med så lav stemme, at den ikke nåede ind i lejligheden.

–Hvad fanden i helvede har du gang i? Hvis du er syg, så gå hjem. Og kan du ikke tåle mosten, så gå ned og tud færdig i bilen. Det sidste, der er brug for heroppe, er én, der ikke ved, hvordan man opfører sig professionelt, hvæsedede han.

Hun havde følt sig lille. Lille og utryk. Lammelsen havde stadig siddet i hende, da hun nåede ned i bilen. Hun rystede, som om det var hende, der havde fået overbragt et frygteligt budskab. Senere tænkte hun, at der nok var nogen fra den alternative verden, der kunne komme med en forklaring på, hvordan hun pludselig kunne adoptere Charlotte Winters følelser – sådan en slags ud af kroppen-oplevelse.

Louise kom sukker og mælk i sin te. Normalt drak hun den uden noget, men når hun manglede energi eller havde de tømmermænd, kom hun begge dele i.

Hun gik ind i soveværelset, smed badekåben og gled ned under dynen. For en sikkerheds skyld stillede hun uret: Tre kvarter. Rakte ud efter dagens avis, som hun havde lagt på natbordet, da hun kom hjem.

Oplevelsen på Østerbro havde kostet hende en uge på langs, et besøg hos Jakobsen, afdeling A's faste krisepsykolog på Rigshospitalet, og en erkendelse af, at hun måske ikke var helt så hardcore, som hun havde troet.

Jakobsen havde forklaret hende, at der ikke var noget hokuspokus i det, hun havde oplevet. Det var et psykisk sammenbrud, fremprovokeret af de stærke følelser der var forbundet med lige præcis den del af hendes job. Han beskrev, hvordan hun mentalt var trådt i Charlottes sted.

Hun havde sluppet sin egen funktion som budbringer og følelsesmæssigt bevæget sig over på modtagerens side –

noget der bestemt ikke var særlig professionelt. Det hang lidt i luften inde i afdelingen, at det var et svaghestegn, hvis man ikke magtede at sortere sine private følelser fra, når man arbejdede med de hårde sager, som både drab, vold og misbrug af børn hørte under.

Det var både godt og skidt, det der var sket, havde Jakobsen sagt, for det var selvfølgelig noget lort, når man ikke var i stand til at bevare sin professionalismisme i en presset situation, men samtidig var det sundt at kunne mærke, hvad det var, der ramte de mennesker, man kom ud til.

Der gik et års tid, før Louise havde lagt så meget afstand til sammenbruddet, at hun ikke længere frygtede at bryde ud i gråd, når hun sad over for en pårørende, men angsten for ikke at slå til i den slags situationer var der stadig.

Louise opgav avisen, fordi bogstaverne dansede rundt. Hun havde lige sluppet den, så den gled ned på gulvet, da hun hørte mobilen snurre ude på badeværelset. Hun gad ikke hente den, lå lidt og tog sig så alligevel sammen. Det kunne være Suhr, der havde hørt hendes bønner og udsatte briefingen. Hun svingede benene ud af sengen og gik ud i badeværelset.

- Louise Rick, sagde hun.

- Har du set avisen?

Camillas stemme lød oprevet.

Louise overvejede et kort sekund at sige, at hun stod med det ene ben ude ad døren, men de to havde kendt hinanden siden gymnasiet og været hinandens bedste venner lige siden, så hun vidste, at det ikke var undskyldning nok til at feje veninden af.

Camilla Lind havde allerede på Journalisthøjskolen erklæret, at hun gik efter at blive den første kvindelige journalist, der vandt mindst to Cavlingpriser! Hun havde drømt om at blive en berømt krigskorrespondent, så sig

selv som en pendant til norske Åsne Seierstad, der slog sig fast som den unge jente med det lange lyse hår, som rapporterede fra kampens hede både i Afghanistan og Bagdad, men der var hele tiden noget andet, Camilla lige blev grebet af, så hun var endnu ikke nået ud til verdens brændpunkter. Til gengæld havde flere redaktører og rigtig mange læsere fået øjnene op for hendes måde at fortælle menneskelige historier på, og det kunne hun måske have høstet anerkendelse for, hvis hun ikke lige havde skiftet spor og i stedet besluttet sig for at dække kriminalstoffet på en straight og seriøs måde, som hun selv kaldte det.

- Hvad laver du? spurgte Camilla nu med bebrejdelse i stemmen. - Jeg har kimet Politigården ned, og jeg har også prøvet på din mobil.

- Jeg har avisen her, men jeg har ikke læst den. Og grunden til, at jeg ikke svarede, var, at jeg lå ude i badet, da du ringede, sagde Louise og gættede på, at det var Camilla, der havde forstyret hendes karbad.

- Det plejer da ikke at forhindre dig i at tale i telefon, stak Camilla og hentydede til alle de gange, Louise havde krævet at blive opdateret med nyheder og sladder, mens hun lå og slangede sig i badekarret.

- Jeg har siddet hos et knust forældrepar hele natten, forsvarede Louise sig.

- Karoline Wissinge? Jeg hørte det i morgennyhederne.

- Det er næsten ikke til at bære. Hun var treogtyve, og sidste år døde hendes lillebror i en trafikulykke. Fire unge fyre, der tørnede ind i et træ ude på Amager Landevej. Du skrev da selv om det, huskede Louise pludselig. Hun havde ikke helt vænnet sig til, at hendes barndomsveninde havde rykket teltpælene op og forladt jobbet på Roskilde Dagblad til fordel for et job på Morgenavisens kriminalredaktion.

– Det kan jeg godt huske. Var det hendes lillebror? spurgte Camilla interesseret. – Gudfader bevares, så hårdt kan et forældrepar da ikke blive ramt.

Louise mærkede, at hendes veninde var rystet. Hun havde også selv skullet sunde sig lidt, da forældrene sent om natten fortalte, at de for kun et år siden havde mistet deres søn. Moren havde grædt stille, mens faren fortalte om ulykken. Denne gang var chokket kommet på samme måde, uden mindste forvarsel.

Søndag eftermiddag havde en hundelufter fundet liget af en ung pige i Østre Anlæg. Regnen havde stået ned i tove hele dagen, så der havde ikke været så mange i parken, og derfor tøvede manden ikke med at benytte lejligheden til at slippe sin hund løs, så den kunne rende lidt omkring. Først havde han ikke reageret, da den gøede voldsomt, men til sidst blev han så irriteret over, at han ikke kunne kalde den til sig, at han gik hen for at se, hvad der var i vejen. Bag en af parkens bænke fik han øje på en skikkelse. Hun lå, som om nogen havde forsøgt at skjule hende under krattet bag bænken. De nøgne grene i busken var så tætte, at man ikke umiddelbart bemærkede kroppen på jorden. Samtidig holdt den voldsomme regn de fleste inden døre, og de, der trodsede vejret og vovede sig ud, skyndte sig målrettet af sted med blikket stift rettet mod grusstien, så de undgik de værste vandpytter.

– Hvad var der egentlig sket? spurgte Camilla.

– Hun er blevet kvalt.

– Voldtaget?

– Lad være med at spørge. Du ved godt, at jeg ikke må snakke med dig om det, svarede Louise, irriteret over at Camilla alligevel prøvede.

– Hvem af de fire var hendes bror? spurgte Camilla og hentydede til ulykken.

– Han hed Mikkel Wissinge. Det var ikke ham, der kørte. Han var kun sytten.

Louise kunne næsten høre, hvordan Camilla prøvede at genskabe billederne af de fire drenge.

– Jeg tror, jeg kan huske ham. En lyshåret fyr, meget charmerende på det billede vi havde af ham.

– Det skal nok passe. Han sad på bagsædet og døde først af sine kvæstelser dagen efter.

– Det er da en god historie. Tror du, der er nogen, der har fat i den?

– Nej, og det sker heller ikke, hvis jeg kan forhindre det.

Louise bed af sin veninde, mens hun bandede ad sig selv, fordi hun overhovedet havde fortalt, at der var en sammenhæng.

– Hvorfor lærer jeg ikke at holde min kæft? Jeg glemmer altid, at du er én af dem. Lov, at du lader det ligge. Forældrene magter ikke mere. Karoline boede sammen med sin kæreste, og han er gået i chok. De har mere end rigeligt lige nu. De skal ikke også konfronteres med sønens død.

Camilla gryntede et eller andet.

Louise registrerede, at hendes stemme var mere bedende, end hun brød sig om. Hun håbede bare, at vennen respekterede det, for hun orkede ikke at diskutere presseetik. Men et eller andet sted var hun jo godt klar over, at hvis det ikke var Camilla, der skrev historien, så blev den bare skrevet af en anden. Sådan var det.

Alligevel var hun flere gange blevet sur på veninden, når hun var i gang med en sag, som Camilla blev sat til at dække. Louise følte, at hendes arbejde blev gjort til underholdning, og at journalisterne udstillede de pårørende midt i deres sorg. Det irriterede hende altid dybt, og det var en ekstra provokation, når det var Camillas navn,

der stod i bylinen over artiklen. Og det var det ret tit. Samtidig vidste Louise udmærket, at det også kunne være en fordel at have en kontakt i pressen, som man kunne stole på. Den slags gik selvfølgelig begge veje.

Hun skævede til uret og lagde an til at stå op.

–Hvad var det, jeg skulle have set i avisen? spurgte hun.
–Kan du huske Frank Sørensen, som var på Roskilde Dagblad, da jeg startede? Ham med det store krøllede hår, som skrev en masse om de rockere, der indtog byen dengang. Han var der et par måneder samtidig med mig, inden han sagde ja til et job som kriminalreporter her i byen.

–Hvad med ham? spurgte Louise, mens hun så Frank Sørensen for sig. Ansigtet var hæret, men hun huskede hans drengede smil, de markante furer om munden, de dybe smilerynker ved øjnene og den store krans af mørke krøller. Hun havde mødt ham, engang hun havde hentet Camilla på redaktionen i Roskilde. De var nogle stykker, der var gået på Bryggerhesten og havde drukket øl, til de lukkede, og han havde været med.

–Han er død, sagde Camilla. – Han blev fundet i cykelskuret inde på parkeringspladsen bag SAS-hotellet ved Vesterport Station.

–Royal Hotel?

–Ja, inde i gården bag Hertz Biludlejning. Avisen har en note om fundet af en død mand, men der står ikke, at det er ham. Jeg fik det at vide, da jeg kom ind på redaktionen. Det er så mærkeligt, sagde Camilla.

Der blev stille i røret, og Louise fornemmede, at vennen var tæt på at græde, og opdagede, at hun selv følte sig underlig til mode – trykket. Selvom hun ikke kunne påstå, at hun ligefrem havde kendt Frank Sørensen godt, var det altid trist at høre, at en, man kendte, pludselig var død. Det var helt anderledes at høre om dødsfald i

forbindelse med arbejdet. Det kunne hun forholde sig til, selvom de pårørendes sorg stadig ramte hende.

–Hvordan er han død? spurgte hun lidt for sagligt, i håbet om at det ville aflede Camillas begyndende grådanfald.

–Jeg ved det faktisk ikke rigtigt endnu. Det er derfor, jeg har kimet dig ned. For at spørge om du vidste noget, svarede hun.

–Hvis det ikke er drab, så er det jo ikke noget, jeg hører om.

Louise var kommet helt ud af sengen og stod og rodede i skabet efter et par cowboybukser og en sweater.
–Hvem fandt ham? spurgte hun.

I tankerne var hun allerede på vej ind til briefing. Hun besluttede sig for at tage bussen til Hovedbanen og gå ned til Politigården. Hun orkede ikke at cykle.

–Så vidt jeg forstår, var det en af tjenerne, der skulle møde søndag morgen, som kom for at stille sin cykel. Terkel Høyer, vores redaktionschef, kørte ind forbi på vej til arbejde. Nu er en del af gården spærret af, og jeres folk går rundt derinde. Det ville de vel ikke gøre, hvis han bare var faldet død om, vel? spurgte Camilla og fortalte, at hun havde ringet til vagthavende på station City, som havde bekræftet, at der var fundet en død mand på adressen, men mere ville han ikke ud med.

–Rolig nu, sagde Louise. – Du ved godt, at det ikke nødvendigvis betyder, at der er sket en forbrydelse, bare fordi vagthavende bekræfter et dødsfald.

Det var selvfølgelig lidt underligt, at man havde sendt kriminalteknikerne derind, men det kunne der være flere årsager til, tænkte hun og prøvede at lyde munter, da hun fortsatte:

–Frk. kriminalreporter! Der bliver altid optaget rapport, når der bliver fundet en død mand på gaden. Det

ved du sgu da godt. Og nu har jeg altså ikke tid til at snakke mere.

–Jeg kan bare ikke forstå det. En mand midt i fyrrerne dratter da ikke bare død om, fortsatte Camilla og ignorerede helt Louises forsøg på at få afsluttet samtalen. – I hvert fald sker det ikke ret tit, så vil du ikke være sød at forhøre dig? bad hun. – I første omgang helt privat. Jeg skal nok lade være med at gøre noget som helst, før jeg får lov. Jeg er bare nysgerrig efter at finde ud af, hvad fanden der er sket.

–Til dig privat, og ikke noget med at braldre op inde på redaktionen. Jeg ved ikke, hvor meget jeg kan nå, sagde Louise og kikkede på uret. Nu var der under en halv time, til hun skulle være klar i mødelokalet, og hun skulle også nå at samle sine papirer.

–Camilla, jeg er nødt til at smutte. Jeg skal have fat i en taxa, hvis jeg skal nå på arbejde til tiden. Men jeg skal nok spørge mig for. Hej, sagde hun og slukkede telefonen.